

Изстѣпваха въвъ паметъта му редомъ
Миналитѣ, забравенитѣ дни, —
И като птичка се изъ тѣхъ изви,
И впи въ сърдце му своя остъръ кловъ,
Оная грозна мисль, самъ що врѣза
На мрямора той: «Сладъкъ е сънътъ,
И нищо да не виждашъ, да не чувашъ,
Това е най-честитий земенъ дѣлъ —
Не ме буди, ахъ, тихо говори!»
Ржката си отмахна той и сепнатъ
Глава подѣе — и видя редъ по редъ
Прѣдъ погледа му да минаватъ сѣнки:
— Въ прѣдсмъртни мжки, ранениятъ Рабъ
Прѣдъ него се гърчѣе — но ни стонъ,
Ни звукъ се изъ устата му не чува;
Давидъ ~~ѡ~~ ржка замахналъ — но отъ нея
Къмъ врага камъкъ не лети; Мария
Надъ трупа на божествений свой синъ
Тамъ плаче — но сълза се не отроня
Отъ нейнитѣ страдалчески очи;
Навъсиль се е Брутъ — но нѣма мечъ.
Въ ржката му — и дали нѣкой погледъ
Въ душа му тайний замисль ще схване? . . .
И дългъ редъ отъ сѣнки подиръ тѣхъ
Минаваха, все тъй безмълвни, нѣми.
Ей най-подиръ, разчорленъ, се задава
Самъ Еремия, владенъ въ мрачни мисли —
Но стариятъ бърборець е притисналъ
Устата си съ дѣсница — да не би
И той неволно дума да испусне